

[Sønderby]

side støtter intentionerne i beslutningsforslaget, nemlig at unge i familiebruget og i landbruget skal have mulighed for som et led i oplæringen at hjælpe hjemme på bedriften. Og det er jo egentlig det, der er intentionerne i forslaget.

Men når det er sagt, må jeg som de andre ordførere også tilføje, at det ikke havde krævet en lovændring. Det havde nok, som hr. Stillinger sagde, været en fordel, om hr. Ernst B. Schmidt havde kigget lidt på den gældende lov, for deri står der i § 59, stk. 2: »For landbrug kan arbejdsministeren fastsætte regler om lavere aldersgrænse«, og det er også sket i en årrække. Så har der været en ny drøftelse – det var nu ikke på grund af problemer i landbruget, men jeg tror, det skyldtes nogle problemer inden for fiskeriet eller på en arbejdsplads oppe i Nordjylland – der gjorde, at man fik en ny drøftelse i Arbejdsmiljørådet om dette spørgsmål, hvorved reglerne, som det blev nævnt af fru Lone Møller, blev ændret i fuld enighed. Nu har forbindelsen imellem de to organisationer, som arbejdsministeren siger han har forhandlet med, nok ikke været alt for god, for der er jo kommet nogle reaktioner, siden det nye cirkulære kom i 1989, idet nogle syntes, opstramningen var lidt for kraftig.

Allerede i august måned – og det kan så være til orientering for hr. Ernst B. Schmidt, som måske ikke var klar over det – henvendte jeg mig på Venstres folketingsgruppes vegne til den daværende minister og bad om, at man undersøgte spørgsmålet, for vi syntes også, at der skulle være en mulighed for, at de unge i familiebrug kunne hjælpe. Der har så været ført forhandlinger siden, og vi kan beklage, at det et år efter ikke rigtig har givet resultat, men vi er da fra Venstres side meget tilfreds med, at ministeren siger, at der stadig væk forhandles, for det er ministerens ret efter det, der står i loven, og derfor kunne denne debat have været undgået.

Flere ordførere har været inde på ulykkestatistikken, og jeg skal i den anledning blot gøre opmærksom på, at der i den statistik, vi har fået, trods alt står, at der ud af de 41 ulykker, der er sket fra 1981 til 1987, kun var 9, hvor man var sikker på, at det var den unge, der var føreren. Mange af uheldene er vel sket ved, at man har haft et barn siddende ved siden af sig, fordi man ikke har haft mulighed for at få det i dagpleje osv., så jeg tror altså, at det kun er i meget få tilfælde, det er førerens skyld.

Men det er da rigtigt, som det er sagt, at landbruget er en farlig arbejdsplads, og derfor skal man også være opmærksom på de ulykker, der kan ske. Jeg synes dog, det er lidt usmageligt, når SF bruger den ulykke, der skete i går, i denne argumentation, for dér var der jo tale om en direkte ulovlighed, idet det drejede sig om et barn på 10 år. Jeg synes ikke, den sag skal ind i denne debat, for det er ikke det, vi drøfter i dag. Det, vi drøfter, er, om man kunne have sat grænsen ned fra 15 til 14 år, så det er altså nogle helt andre tal, vi drøfter.

Men vi er som sagt tilfredse med, at arbejdsministeren har sagt, at man nu vil forhandle om en løsning på disse problemer.

Jeg har selv haft landbrug og selv haft børn, der har hjulpet, og jeg tror, at langt de fleste forældre – jeg siger langt de fleste, for der er jo undtagelser alle steder; der er også mennesker, der sender deres børn ud at ride på en hest, som de kommer galt af sted med, og der er mange muligheder, hvis forældrene ikke er sikre på den situation, de sætter børnene i – men altså langt de fleste forældre prøver på at sikre, at der ikke kan ske en ulykke ved det, de sætter deres børn til. Det er trods alt forældrene, der har ansvaret for deres børn, og det er altså et spørgsmål, om vi her i Folketinget hele tiden skal tage ansvaret.

Ét er at tage ansvaret for andres børn, der skal arbejde, noget andet er, som det her drejer sig om, at lempe reglerne for landmændenes og landbokonerne egne børn, og derfor håber jeg, at de forhandlinger, som arbejdsministeren fortsat skal føre, munder ud i en løsning, der er tilfredsstillende for alle parter, og det tror jeg også ministeren kan.

Vi vil afvise det foreliggende forslag, men det gør vi ud fra den opfattelse, at vi ikke mener, det er Folketingets opgave at lave bekendtgørelser og vejledninger, men at det er ministerens – det er en administrativ opgave. Og da der er muligheder i loven, som den er, er der ingen grund til at ændre loven, og derfor må vi afvise det foreliggende beslutningsforslag.

Tove Niemann (FP):

Hr. Stillinger forstod ikke spor af beslutningsforslaget. Jeg ved ikke, om han bliver klogere, når nu jeg har holdt min ordførertale.

Der tales så meget i dagens Danmark om, hvor lidt tid forældre har til at være sammen